

ANTONI COMAS, CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL

«No farem beneficència»

El seguiment de la gestió socialista a l'ajuntament barceloní ha fet que aquest economista de cinquanta-quatre anys s'hagi guanyat fama de tenaç i implacable. Ara estrena nou càrrec, conseller de Benestar Social.

F. Surroca

Ara que acaba d'abandonar l'ajuntament barceloní, pensa que el senyor Maragall ja pot respirar tranquil?

—Home, queda un grup municipal, i per tant, queden altres companys que faran la mateixa tasca que jo vaig fer, o millor. El senyor Maragall no hauria d'estar intranquil, ni abans ni ara. L'oposició, el que ha de fer és fer el seu paper.

—Però si més no, vostè tenia fama de dur i implacable...

—Jo, l'única fama que puc tenir, i això no és cap petulància, és de treballador. Vaig fer la meua feina el millor que sabia. Tant quan estava a l'oposició, com quan vaig ser al govern amb l'alcalde Serra.

—¿Pensa que ha estat aquesta tena-

citat la que ha portat el president Pujol a escollir-lo per a la nova conselleria?

—No ho sé. En tot cas, hi deu comptar també la meua trajectòria dins del partit. Però això és una cosa que hauria de dir el senyor Jordi Pujol i que jo no entraré a valorar.

—*En tot cas, serà una gestió complicada. Vostè haurà de treballar en coordinació amb l'ajuntament de Barcelona. I com deu saber, aquest sempre s'ha queixat de la manca de col·laboració del govern de la Generalitat...*

—Sí. Però el que s'hauria d'entendre és que l'ajuntament de Barcelona, per molt gran i important que sigui, és només això, un ajuntament. D'altra banda, jo ja he dit aquests dies que aquest departament ha de treballar en contacte amb totes les institucions públiques i amb la societat civil.

Però això no significa que haguem de fer el programa del departament entre tots. De programa, n'hi ha un, que és el que els ciutadans de Catalunya van votar majoritàriament. I a partir d'ací, es pot treballar i coordinar tot el que es vulgui.

—*Però hi ha hagut declaracions —Eulàlia Vintró o Rosa Barenys— que han remarcat la confusió en el contingut de la conselleria. ¿Vostè què hi diu?*

—Doncs que em preocupa. Perquè hi ha un programa de partit. Hi ha intervencions del president Pujol en el sentit que la conselleria és necessària i de quines són les seves atribucions. I hi ha també un discurs d'investidura del president. Aquestes paraules que parlen de confusió no tenen cap sentit.

—*La seva conselleria ha nascut com a conseqüència d'algunes transferèn-*

DOMÈNEC UMBERT

«Tot es perd en burocràcia. Hem d'estudiar menys i actuar més».

cies —vivenda, serveis socials, oficines del benestar, etc—, però també ha manifestat vostè que encara hi ha temes que són en mans del govern central. ¿Quin és, doncs, el sostre del seu departament?

—És molt difícil de saber-ho, perquè és una qüestió de programa de govern. La joventut hi podria ser, per exemple. Però ja s'ha dit al programa que no hi serà. Per tant, el programa del departament és el programa de tot el govern, i no es pot desvincular. El que sí que puc dir és que el paquet de transferències que s'ha passat a Benestar Social és un primer paquet. Pot tenir altres competències. ¿Quines? Les que digui al seu moment el govern.

—¿Quina és, doncs, la filosofia que impregna aquest departament?

—La de respondre a un criteri de govern que té molt a veure amb l'eslògan de 'Som 6 milions'. Qualsevol ciutadà de Catalunya mereix l'atenció del govern. En una situació com l'actual, de canvi social i econòmic, de molta gent al marge que també mereix la nostra

atenció. La filosofia és doncs la de donar els serveis mínims als ciutadans. Però no perquè siguem un departament de beneficència, sinó perquè cal complir amb els drets de tots els ciutadans.

—¿Quines són, doncs, les prioritats del departament? ¿Cap a on aniran dirigides les seves actuacions?

—¿Quines necessitats té el país? Jo diria que moltes. I en destacaria cinc.

Una, les bosses de pobresa. Aquesta societat és una paradoxa: cada dia hi ha més riquesa però cada dia també més pobres. Cal lluitar contra les bosses de pobresa. Un segon problema és el de la tercera edat. La població està envellint i hem d'atendre aquest sector. L'altre gran problema és l'atur. D'ací a uns mesos, Catalunya estarà a un nivell d'atur europeu, en un any i mig hem millorat en set punts la mitjana d'atur espanyola. Però es manté la franja d'aturats de més de cinquanta anys. Gent que queda al marge, que no es pot reciclar, i que no té vocació de jubilat. Hem d'intentar recuperar-los.

Un quart problema és el de la minusvalidesa. I el cinquè és el dels barris i ciutats de Catalunya que no tenen serveis i infraestructura equiparables a d'altres barris de Catalunya.

—Això implica molts recursos, i també competències que encara no tenim, de l'INEM a la Seguretat Social...

—Sí, és clar. Però això no ens excusa per no fer res. Nosaltres hem de mirar d'actuar en aquesta esfera amb les eines que tenim a mà.

—Vostè ha parlat abans que no és possible de consensuar un programa amb entitats civils i institucions. Per tant, ¿com s'articularà la col·laboració amb aquestes entitats?

—Bé, de fet ja hem començat a tenir consultes amb ajuntaments i amb entitats civils. En funció d'això vertebrarem el programa.

—Per tant, no hi cap ací cap tipus d'organisme consultiu...

—Les consultes sempre són possibles. Ara, que s'entengui bé què es consulta. Una associació de veïns ens va dir: «duguin's els diners que nosaltres els gestionarem...» Això no. Els diners que es dediquin a serveis socials estaran molt controlats. Jo sé d'institucions que de cada pesseta que dediquen, només n'arriben 17 cèntims als afectats. Tot es perd en viatges, estudis, burocràcia, etc. Hem d'estudiar menys i actuar més. Una de les tasques amb què es podrà mesurar l'eficàcia d'aquest departament és veure quina part del pressupost arriba a l'usuari i quina part es queda en l'estructura del departament. Si la part que es menja el mateix departament no està —com a mínim— per sota del cinquanta per cent— voldrà dir que la feina s'haurà de perfeccionar. Ho he dit moltes vegades. Lluitar contra la burocràcia és un dels aspectes claus del nostre departament. Per a atendre qualsevol cosa es creen comissions, pressupostos, es viatja, en fi... per aquest camí no es va enlloc.

—Si de cas, serà una feina poc agraiïda. Lluitarà poc.

—No ho sé... Jo no busco l'agraïment. A mi el que m'importa és fer una política eficaç. Aquest és un departament que per molt que es faci, sempre hi haurà algun problema a solucionar. És probable que d'ací a un any, o un any i mig, aquest departament hagi de buscar una seu per instal·lar-se, però de moment ja en tenim prou amb aquest despatx. És el que dèiem de les prioritats, si no ho fes així, no seria coherent amb el que parlàvem abans. Que potser es treballi més incòmode. Bé, ja en parlarem més endavant. □